

[Carlsen-Skiødt.]

mig til Talsmand for, og jeg tror ikke, jeg tager fejl, naar jeg siger, at disse Tanker har Sangbund ogsaa langt ind i Socialdemokratiets Rækker.

Det, man frygtede ved den ny Tilsynslovs Vedtagelse, var, at denne Lov kun var en Begyndelse til en dyberegaaende Adskillelse mellem Kirke og Skole, og at dette vilde vise sig bl. a. ved Indgreb i Skolernes Religionsundervisning, eller som det rettere burde hedde: Kristendomsundervisningen. Man var klar over, at jo mere man fjernede Spærrepælene og det, der holdt igen, desto mere frit Løb vilde Strømmen faa.

Det viser sig nu, at denne Frygt har ikke været uden Grund.

Den nuværende Kristendomsundervisning i Folkeskolen hviler — foruden paa ældre Love — paa et Cirkulære fra Kirke- og Undervisningsministeriet af 6. April 1900. Da jeg formoder, at mange ikke kender dette Cirkulære, der endnu er Grundlaget for Skolens vigtigste Fag, anmoder jeg om den højtærede Formands Tilladelse til at oplæse nogle Linier deraf:

„Formaalet for Skolens Religionsundervisning er først og fremmest i kristelig Aand at udvikle Børnenes religiøse Sans og opdrage den religiøse Følelse til en Livsmagt, der giver det sædelige Liv Kraft.

Hovedsagen med Undervisningen er derfor den personlige Paavirkning, som den Lærer, der selv lever sit Liv paa Kristentroens Grund, kan øve paa Børnenes Hjerte- og Viljeliv.

Men til Livets sunde Vækst er Tilægnelsen af en sand kristelig Erkendelse nødvendig. Det Kundsksmaale, der dér bør søges naaet, er sikkert Kendskab til det væsentlige Indhold af den bibelske Historie og de vigtigste Begivenheder i Kirkens Historie samt til den kristne Børnelærdom efter den evangelisk-lutheriske Bekendelse.

I Overensstemmelse saavel med Kristendommens eget Væsen som med Sjælelivets naturlige Udviklingsgang bør Kristendommens Historie være Grundlaget for Undervisningen. Men dennes historiske Betydning bør lægges Børnene indtrængende paa Hjerte, idet de ledes til en forstaaende og hjertelig Tilegnelse af den kristne Børnelærdom, som den er indeholdt i Luthers lille Katekismus, og saaledes oplæres til at holde alt, hvad Herren har befalet. (Matthæus 28, 20).“

Dette ministerielle Cirkulære er kort og

klart og positivt. Det siger for det første, at der er et vist Maal af Kundsksaber med Hensyn til Kirkens og den bibelske Historie, der skal søges naaet, og for det andet, at „Børnene skal søges ledet til en forstaaende og hjertelig Tilegnelse af den kristelige Børnelærdom, som er indeholdt i Luthers lille Katekismus“; og dette er knyttet til den kristne Daabsbefaling, som den findes i vort nye Testamente.

Det er positivt Kristendom, der her tales om, og dette vil igen sige, at vore Skoler, som de i Øjeblikket er, skal ikke blot være Kundskskoler, men de skal tillige virke opdragende i kristelig Henseende for de Børn, som sendes dertil, „saaledes at Børnenes religiøse Sans udvikles, og opdrage den religiøse Følelse til en Livsmagt, der giver det sædelige Liv Kraft.“

Det er selvsagt en meget stor, men tillige en herlig Opgave for Skolen, og jeg har truffet mange Lærere, som har udtalt, at Religionstimerne var Skolens bedste, og i de Timer kom Læreren Barnet nærmere end ved noget andet Fag.

Hvis denne Grundvold for Kristendomsundervisningen i Skolen bliver ændret eller ved Lejlighed taget helt bort, sker det imod Titusinder af Forældres Ønsker, og det vil sikkert møde en meget stærk Modstand. Den Skanse opgives ikke uden Sværds slag, og jeg kan ikke tænke mig, at Regeringen paa en Tid, hvor der er Vanskeligheder nok af anden Art, ønsker en Kirke- og Skolekamp.

En saadan Kirke- og Skolekamp har været ført i enkelte andre Lande, f. Eks. i Frankrig. Men dér blev Resultatet, at da de offentlige Skoler ved Lovbud blev lukket for Kristendommen, saa byggede Befolkningen private Skoler i Tusindvis, og Statens Skoler kom delvis til at staa tomme. Forældrene i Frankrig vilde ikke unddrage deres Børn denne Undervisning, som for dem selv havde været saa værdifuld.

Nu vil Ministeren maaske sige, at der tænkes ikke paa at fjerne Kristendomsundervisningen fra Skolen. Men det nytter ikke, at Navnet bibeholdes, naar Undervisningen har mistet sin aandelige Kraft, eller hvis den, som der har været Røster fremme om, skal gøres videnskabelig. Kristendommen kan aldrig gøres videnskabelig, hverken for Børn eller for voksne; den, der mener dette, ved i Virkeligheden ikke, hvad Kristendom er eller giver.

Det har vakt ikke liden Forundring, at Skolekonsulenten ifølge „Ekstrabladet“ har udtalt:

„Naturligvis vil vi ikke anbefale at